

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 57: perongelukt

Heul lang geleden in een meter of 6 hier vandaan was eens een oorzaak. Oorzaak had er geen idee van maar succes was al perongelukt. Toen bleek dat het kwaad al geschiedt was, vermenigvuldigde Oorzaak zich tot het magische aantal van 6. Nu had ik 6 Oorzaken die succes hadden perongelukt. Niet gek veel later kon ik er niet meer omheen. Door 6 monsters was Dagboek van een Papa geboren. Verhalen over het papa zijn, ik kan er uren/dagen/weken/maanden/jaren over typen zolang mn telefoon aan de draad hangt. Verhalen gebaseerd op wat ik zie, hoe ik het meemaak, hoe wij het beleven. Het bleek nogal uniek te zijn. Na wat research kwam ik erachter dat er meer dan voldoende papa-bloggers zijn, maar niet een zoals ik. Dat zijn van die blogs waarna mijn scherm onder de zoete plak zit, je ogen worden besmeurt met een soort van mooie vlindersausje met extra glitter, regenbogen en vooral heel veel mierzoete, glazuurachtige, kristalheldere, naar bloemen ruikende walgelijke smeer... ik vind mijn monsters leuk, soms wel lief maar meer van de tijd stoor ik me dood aan de onzin wat ouderschap heet. Niet dat ik er niet van geniet, ben dol op mijn rol, maar wanneer is het voor het laatst geweest dat het mormel je roept zonder dat je slechts een obstakel bent tussen het monster en ... (invullen wat van toepassing is).

Ja, ik lees soms blogs van anderen, bij voorkeur papa's. Ik hoop dat ik ze kan betrappen op het leed wat papa heet. Maar niets blijkt minder waar. Niet te traceren, nergens. Het wemelt van de blogs die worden gecreëerd door het veelvuldig snuiven van wierook. Drugs is een hardnekkig probleem maar ik zou wierook ook in die categorie willen plaatsen. Geen mens op aarde kan zijn kind zo fucking fantastisch vinden zonder een punt van kritiek. De zoete smurrie druipt van je scherm af en dat weet je alleen te typen onder invloed van wierook, bij voorkeur vanille, aardbei en lavendel. Op basis van deze onzin maak ik mij zorgen om onze monsters. Die overleven deze suikerspinnen apocalyptische wierook maatschappij niet. Simpelweg omdat we misschien wel zelf wat harder zijn, maar in ieder geval eerlijk. Onze monsters doen veel goed, maar nog meer fout. En ja, dat zeggen we ook, hardop en we lachen erom. Allemaal. Ik zie ook geen reden bijvoorbeeld Rama te complimenteren voor het feit dat hij net hard genoeg zwemt om niet te zinken. In plaats daarvan lachen we want zijn zwemtechniek is net zo goed als mijn Zweeds. Hij gebruikt zijn enkels als soort propellers, die draaien als een idioot heen en weer maar zn benen blijven wijd. De enige reden

dat hij vooruit gaat is door de golven van andere kinderen die wél normaal zwemmen en dus een soort voorwaartse stuwung in het water creëren en Rama dus niet zinkt.

We kunnen Nilu complimenteren voor het gebrek aan talent. Want het ontbreken van talent is ook knap. We kunnen, we doen het niet. En zo kan ik wel even doorgaan. Terug naar de heppiedepeppie-brigade. Na dat gelezen te hebben en de door Sir Poop-a-Lot ontstane Dagboek wist ik ook welke richting ik moest. Dagboek van een Papa is een soort 7e kindje van me en ja, das net degene die ik wel eens vergeet. Ik hou niet minder van hem maar wat moet ik nou met hem. Onderhouden, minder frequent dan bedoeld maar wel genoeg aandacht om te overleven. Hij wordt tenslotte zelf wel groter. Ondanks dat hij een perongelukje is, vind ik hem wel leuk. En dan te bedenken dat Rohan hem gemaakt heeft, gewoon door heel simpel te doen zoals hij is. Tegendraads, uit principe. Mijn complimenten...